

KARIN SLAUGHTER

SÉRIE GRANT COUNTY

ZBĚSILOST

KARIN SLAUGHTER

ZBĚSILOST

2013

Copyright © 2001 by Karin Slaughter
Translation © 2002 by Tomáš Fürstenzeller
Cover design © 2013 by Domino

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu *BLINDSIGHTED*,
vydaného nakladatelstvím William Morrow, New York 2001,
přeložil Tomáš Fürstenzeller
Odpovědná redaktorka: Lenka Vymazalová
Korektura: Jana Šafaříková
Sazba: Dušan Žárský
Obálka: Radek Urbiš
Vydání třetí, v elektronické podobě první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v dubnu 2013

ISBN 978-80-7303-933-2

*Tuto knihu věnuji svému tátovi,
který mě naučil milovat Jih,
a Billii Bennettové,
která mě přiměla o Jihu psát.*

PONDĚLÍ

1

Sára Lintonová se opřela zády o opěradlo židle a konejšivým hlasem promluvila do telefonu: „Ano, mami.“ Hlavou jí bleskla pochybnost, zda bude někdy dost stará na to, aby ji matka nepřehnula přes koleno jako malou holku.

„Jo, mami,“ řekla ještě jednou a nervózně přitom ťukala propiskou o stůl. Prvotní nával horkosti pomalu ustoupil hlubokým rozpakům.

Od dveří kanceláře se ozvalo tiché zaklepání, po němž následoval ženský hlas: „Paní doktorko?“

Sára se snažila nedat na sobě znát, jak se jí ulevilo. „Musím už končit,“ řekla matce, která si neodpustila, aby jí neušetřila ještě jednu dobrou radu do života, než definitivně zavěsila.

Nelly Morganová pootevřela dveře a vrhla po ní zkoumavý pohled. Na heartsdaleské dětské klinice pracovala, kam až Sáře paměť sahala. Byla zde dokonce už v době, kdy na jednom z pokojů ležela Sára ještě jako pacientka. Měla na starosti veškerou organizační činnost, a tudíž často zastoupila i roli sekretářky.

„Celá se červenáte,“ řekla.

„Máma mě právě pořádně sjela.“

„Jistě pro to měla pádný důvod,“ opáčila a nepatrně nadzvedla obočí.

„Těžko říct,“ snažila se Sára zahrát toto téma do autu.

„Přišly laboratorní výsledky Jimmyho Powella,“ obrátila list Nelly, nespouštějíc ze Sáry oči. „A taky pošta,“ dodala a na krabici s příchozí poštou zlehka pohodila kupu dopisů. Plastikové víko se pod tou tíhou prohnulo.

Sára pročetla faxovou zprávu a neubránila se povzdechu. Když nemusela diagnostikovat nic vážnějšího než zánět uší nebo bolení v krku, pokládala to za šťastný den. Dnes bude muset rodičům dvanáctiletého chlapce oznámit, že jejich syn trpí chronickou myeloidní leukemií.

„Špatné zprávy, vidte,“ uhodla Nelly. Letité zkušenosti ji naučily číst laboratorní výsledky.

„Ano,“ musela s ní souhlasit Sára. „Velice špatné.“ Zabořila se do židle a promnula si oči. „Jestli se nepletu, Powellovi si dnes vyjeli do Disneylandu,“ ujistila se.

„Měli to v plánu, kluk má narozeniny,“ odpověděla Nelly. „Vrátí se večer.“

Na Sáru dolehl pocit smutku. Vždy se cítila nesvá, když byla nucena někomu sdělit podobně nepříjemné zprávy.

„Můžu je objednat hned na ráno, jako první,“ nabídla Nelly.

„Děkuju,“ odpověděla Sára, zatímco zakládala výsledky testů do zdravotní karty. Pohledem hodila po nástěnných hodinách. „To už je tolik,“ vyhrkla. Aby se ujistila, podívala se na hodinky. „Jdu s Tessou na oběd, už mám patnáct minut zpoždění.“

I Nelly se podívala na hodinky. „Tak pozdě a na oběd? Není už čas spíš na svačinu?“

„Jindy se mi to nehodilo,“ odpověděla Sára a chvatně se pustila do uklízení zdravotních karet. Zavadila přitom o krabici s poštou a nechtíc ji shodila ze stolu. Celý obsah se vysypal na podlahu.

„Sakra,“ zasupěla.

Nelly jí chtěla pomoci sklidit rozsypané papíry, ale Sára jí to nedovolila. Nestrpěla, aby za ni někdo uklízel její nepořádek. Navíc kdyby si Nelly klekla, mohlo by se snadno stát, že by bez cizí pomoci jen tak nevstala.

„To zvládnu,“ prohlásila Sára. Všechny papíry smetla na jednu hromadu a položila je na stůl. „Ještě něco nového?“

„Na lince tři máte vrchního inspektora Tollivera,“ řekla Nelly s potutelným úsměvem.

Sára ustoupila o krok dozadu. Přepadl ji nepříjemný pocit. Nebyla jenom dětskou lékařkou, ale i patoložkou. Policejní ředitel

Jeff Tolliver byl její bývalý manžel. Napadaly ji jenom dva důvody, proč by jí mohl volat. Ani jeden nevěstil nic dobrého.

Rozhodla se však nemyslet hned na to nejhorší a zvedla sluchátko. „Doufám, že jde o nějakou mrtvolu.“

Jeffrey mu bylo špatně rozumět, z čehož usoudila, že volá z mobilního telefonu. „Promiň, že tě zklamal,“ řekl. „Čekám už deset minut. Co kdyby šlo opravdu o něco vážného?“

Sára se ve spěchu snažila napěchovat do tašky nějaké papíry. Bylo nepsaným pravidlem, že kdykoli Jeffrey zavolal, musel projít zkouškou ohněm, než byl konečně přepojen k Sáře. Zaskočilo ji proto, že si na něj Nelly vzpomněla tak brzo.

„Jsi tam, Sáro?“

S pohledem upřeným na dveře pronesla napůl pro sebe. „Měla jsem se už dávno sbalit a vypadnout.“

„Cos říkala?“ zachrastila ozvěna v telefonu.

„Říkám, že kdyby opravdu o něco šlo, rovnou sem někoho jako obvykle pošleš,“ zalhala. „Kde vůbec jsi?“

„Na univerzitě,“ odpověděl. „Čekám tady na ty zdejší hafany.“

Tak přezdívali bezpečnostní službě Grantské státní technické univerzity v centru města.

„A co potřebuješ ode mě?“ zeptala se.

„Chtěl jsem jenom vědět, jak se ti vede.“

„Jde to,“ řekla úsečně, vytahujíc z tašky papíry, které do ní před chvílí vložila. Nedokázala si vzpomenout, proč je tam vůbec dala. Vybrala z nich několik zdravotních záznamů a vsunula je do boční kapsy.

„Jdu na oběd s Tessou a mám zpoždění. Vysyp, co potřebuješ.“

Byl zaražen její strohostí. „Jen jsi mi včera v kostele připadala poněkud roztržitá.“

„To se ti zdálo,“ zapřela a začala listovat čerstvou poštou. Jedna pohlednice ji zaujala. Najednou celá zkoprněla. Na přední straně byla vyfocena univerzita jménem Emory v Atlantě, Sářina alma mater. Na zadní straně, vedle jejího jména a adresy dětské kliniky, stála úhledně napsána slova: „Proč jsi mě opustila?“

„Slyšíš mě, Sáro?“

Na čele jí vyrazil studený pot. „Musím už jít.“

„Chtěl jsem...“

Dřív než stihl dokončit, zavěsila. Spolu s pohlednicí vložila do tašky ještě několik zdravotních záznamů a vedlejším východem vyklouzla ven, aby se vyhnula dalším setkáním.

Když se ocitla na ulici, slunce jako by se před ní schovalo. Vzduch byl citelně chladnější než ráno a tmavá mračna slibovala na večer déšť.

Kolem projížděl červený thunderbird a ze staženého okénka na ni mávala drobná dětská ruka.

„Dobry den, paní doktorko.“

„Ahoj,“ zamávala zpátky, když přecházela ulici. Tašku si přendala z jedné ruky do druhé a přes trávník přímo před univerzitou si zkrátila cestu. Když byla opět na chodníku, zamířila na hlavní ulici. Ani ne za pět minut byla na místě.

Tessa seděla v boxu na vzdáleném konci prázdného bistra a ukusovala z hamburgeru. Hned na první pohled bylo zřejmé, že není příliš nadšená.

„Promiň, že jdu pozdě,“ omluvila se Sára, když dorazila ke stolku. Usmála se, ale Tessa úsměv neopětovala.

„Řekly jsme ve dvě. Je skoro půl třetí.“

„Měla jsem spoustu papírování,“ vysvětlila Sára, zatímco pokládala tašku na lavici. Tessa, stejně jako otec, se živila jako instalérka. Ve firmě Linton a dcery sice občas nastal stav pohotovosti, avšak ne tak často jako u Sáry, u níž byl shon na denním pořádku. Rodina proto neměla pro její zaneprázdněnost příliš pochopení a svou nedochvilností je neustále vyváděla z míry.

„Ve dvě jsem volala do márnice,“ prohlásila Tessa a dál chroukala hranolky. „Už jsi tam nebyla.“

Sára se s povzdechem posadila a prsty si zajela do vlasů. „Cestou jsem se stavila na klinice, pak mi volala máma a já zapomněla, kolik je hodin.“ Odmlčela se a vzápětí dodala svou obvyklou omluvu: „Promiň, měla jsem ti zavolat.“ Protože Tessa nereagovala, zkusila to ještě jednou: „Buď na mě budeš našťvaná do konce oběda, nebo se přestaneš zlobit a já tě pozvu na čokoládový dort.“

„Červený velvet,“ poručila si Tessa.

„Platí,“ odpověděla Sára s neobyčejným pocitem úlevy. Stačilo, že se na ni zlobí máma.

„Když už jsme u toho telefonování,“ spustila Tessa, ale ještě než dokončila, Sára už věděla, co má na jazyku, „ozval se ti Jeffrey?“

Sára vstala a z kapsy u kalhot vytáhla dvě pětidolarové bankovky. „Zastihl mě, než jsem odešla z kliniky.“

Tessin štekavý smích naplnil celé bistro. „Co říkal?“

„Než se stihl vymáčkout, zavěsila jsem,“ odpověděla Sára a podala sestře peníze.

Bankovky zmizely v kapse Tessiných džínů. „Takže máma ti volala taky. Měla na tebe pěkně spadeno.“

„Taky na sebe nejsem zrovna pyšná,“ neskrývala Sára svou rozmrzelost. Ani dva roky po rozvodu nedokázala pustit svého bývalého manžela z hlavy. Její pocity byly nevyzpytatelné. Jednou Jeffreyho nesnášela, pak se zas proklínala za to, že se dá tak snadno vyprovokovat. Přála si, aby na něj dokázala alespoň jeden den nemyslet. Včera, stejně jako dnes, se jí to příliš nedařilo.

Sářina matka pokládala velikonoční neděli za významný slavnostní den. Třebaže Sára nebyla nábožná, nečinilo jí potíže jednou za rok pro klid paní Lintonové zajít na mši. Nenapadlo ji však, že by v kostele mohla natrefit na Jeffreyho. Zahlédla ho koutkem oka hned po prvním hymnu. Seděl po její pravé straně, jen o tři řady vzadu. Vypadalo to, že se spatřili ve stejném okamžiku, avšak Sára odvrátila pohled jako první.

Seděla v lavici, ale ze slavnostního kázání nevnímala ani slovo. Jeffreyho pronikavý pohled jí rozpaloval šíji. Cítila, jak její tělo, navzdory přítomnosti rodičů, usazených po její straně, na intenzitu toho pohledu reaguje. Tato roční doba na ni měla zhoubný vliv.

Představovala si, jak se jí Jeffrey dotýká. Vzpomněla si na jeho ruce, jak jí hladí po kůži. Vtom ji máma dloubla do žeber, protože se nevědomky začala nepatříčně vrtět. Matčin výraz prozrazoval, že ví přesně, co se jí honí hlavou, a že se jí to ani v nejmenším nezamlouvá. Rozezleně si položila ruku přes ruku a z jejího držení těla se dalo vyčíst, že se už nejspíš smířila s tím, že její dcera bude zatracena pro nečisté myšlenky o velikonoční bohoslužbě.

Následovaly přímluvné modlitby, pak další hymnus. Když se jí zdálo, že uběhla dost dlouhá chvíle, ohlédla se přes rameno dozadu. Jeffrey spal s hlavou svěšenou na prsa. V tom spočívala potíže s Jeffreyem – skutečnost pokulhávala za představami.

Tessa zaťukala prsty o stůl, aby ji vytrhla ze zamyšlení. „Sáro!“

Sára si přiložila ruku na prsa. Srdce jí bouchalo stejně překotně jako včera dopoledne v kostele. „Co se děje?“

Tessa ji obdařila zasvěceným pohledem, ale naštěstí její rozpoložení dál nerozebírala. „Co říkal Jeb?“

„Jak to myslíš?“

„Viděla jsem tě s ním po mši mluvit,“ pokračovala. „O čem jste si povídali?“

Sára na zlomek okamžiku zvažovala, zda říct pravdu. Nakonec odpověděla: „Chtěl mě dnes pozvat na oběd. Řekla jsem mu, že se mám sejít s tebou.“

„Mohly jsme se vidět jindy.“

Sára pokrčila rameny. „Domluvila jsem se s ním na středu večer.“

Tessa div nezalomila rukama.

„Propánakrále,“ zaúpěla Sára. „To jsem si mohla myslet, že se budeš takhle tvářit.“

„Nemáš zas pro změnu chuť to zkusit s Jeffreyem, vidíš,“ prohodila Tessa. „Nebo jo?“

Sára vzala z držáku na ubrousky jídelní lístek, ačkoli ho vůbec nepotřebovala. Od svých tří let se v bistru Grant Filling Station stravovala alespoň jednou týdně. A když ne ona, tak někdo z rodiny. Za celou tu dobu přibyla na jídelníčku pouze arašídová pochoutka, kterou začal majitel Pete Wayne nabízet na počest někdejšího prezidenta Jimmyho Cartera.

Tessa se natáhla přes stůl a ohleduplně jí menu sebrala. „Není ti nic?“

„To je jen tou roční dobou,“ omluvila se Sára a začala se přehrabovat v tašce. Vylovila z ní pohled a podala jí jej.

Tessa si jej nevezala, proto Sára nahlas přečetla zadní stranu: „Proč jsi mě opustila?“ Pak pohlednici položila mezi ně na stůl a čekala na Tessinu reakci.

„Parafráze bible?“ zeptala se Tessa, přestože o tom nebylo pochyb.

Sára se zahleděla z okna a snažila se srovnat si myšlenky. Najednou vstala od stolu a prohlásila: „Jdu si opláchnout ruce.“

„Sáro?“

Nad Tessiným ustaraným výrazem jenom mávla rukou a zamířila do zadní části bistra. Než dorazila na toalety, snažila se nedat na sobě nic znát. Dveře dámských toalet šly odjakživa špatně otevřít, proto se do nich pořádně opřela. Uvnitř místnosti s bíločerným obložením bylo příjemné, téměř chlácholivé klima. S tváří v dlaních se opřela o zeď a snažila se vymazat z paměti posledních pár hodin. Ještě stále na ni těžce doléhala beznadějnost zdravotního stavu Jimmyho Powella. Před dvanácti lety, když nastoupila na stáž v nemocnici Grady v Atlantě, viděla spoustu umírání a na smrt, pokud to vůbec lze, si zvykla. Grady se mohla pochlubit vyhlášenou pohotovostí, na které Sára zažila dostatek těžkých případů. Od dítěte, co spolkló balíček žiletek, až po dívku, která podstoupila potrat pletací jehlicí. Tyto případy byly hrozné, ale v tak velkém městě nepřiliš překvapivé.

Případy jako Jimmy Powell, které se vyskytly na dětské klinice, zasáhly Sáru pokaždé do hloubky duše. V podobných situacích se její dvě profese prolnuly. Jimmy Powell, nadšený fanoušek školního baseballového týmu Hot Wheels a vášnivý sběratel klubových suvenýrů, jejichž ohromnou sbírkou se jí jednou pochlubil, se s největší pravděpodobností nedožije konce příštího roku.

Zatímco se napouštěla voda, Sára si sepnula vlasy dozadu. Když se nahnula nad umyvadlo, do nosu ji udeřil nepříjemný sladký zápach. Pete zřejmě do odpadu nalil ocet, aby zamezil šíření hnilobného puchu. Starý instalatérský zlepšovák, který Sára dobře znala. Jak však tu octovou vůni nesnášela!

Když se sklonila nad umyvadlem podruhé, zadržela dech. Aby se probrala, obličej si důkladně opláchla vodou. Pak se podívala do zrcadla, ale nezaznamenala žádnou změnu k lepšímu, jenom mokrou skvrnu těsně pod límečkem.

„To se mi povedlo,“ pomyslela si.

Ruce si osušila o kalhoty a otočila se ke kabinkám. Když uviděla, v jakém jsou stavu, zamířila k poslední, vyhrazené pro postižené.

Když otevřela dveře, vyjekla. Před tím, co spatřila uvnitř, začala podvědomě couvat, až narazila opět do umyvadla. S rukama za zády se o ně opřela. V ústech pocítila nepříjemnou kovovou příchut'. Aby neomdlela, zhluboka se několikrát nadechla. Sklonila hlavu, zavřela oči, a než je opět otevřela, počítala do pěti.

Na toaletní míse seděla mladá univerzitní profesorka Sibyl Adamsová. Oči měla zavřené, hlavu opřenou dozadu o kachličky. Kalhoty spuštěné kolem lýtek a nohy roztažené od sebe. Někdo jí bodl do břicha. Mísa byla plná krve a stejně tak i podlaha.

Sára se přiměla vstoupit do kabinky. Dřepla si, aby se na tu mladou ženu podívala zblízka. Košili měla vyhrnutou a na břiše byl patrný dlouhý svislý řez, přetínající pupík a končící u stydké kosti. Další rezná rána, vodorovná a mnohem hlubší, byla vedena pod prsy. Ta byla příčinou silného krváčení, které ještě stále zcela nepřestalo. Sára přiložila ruce k ráně, aby je zastavila, ale krev jí prosakovala mezi prsty, jako by svírala nasáklou houbu.

Ruce si utřela do košile a podepřela Sibyl hlavu. Ze rtů se jí vydral vzdech, ale Sára nebyla schopna posoudit, zda šlo o únik vzduchu z mrtvého těla, nebo o sten ještě živé ženy. „Sibyl,“ zašeptala Sára, sotva schopna ze sebe vyrazit slovo. Hrdlo jí svíral nepředstavitelný strach.

„Sibyl,“ zopakovala ještě jednou a palcem se jí snažila nadzvednout víčko. Tělo měla horké, jako by bylo doteď vystaveno slunci. Pod okem spatřila rozeznatelný otisk pěsti a na pravém líci svítila velká modřina. Když se té modřiny dotkla, kost se s praskáním pohnula. Znělo to, jako by se o sebe třely dva kusy mramoru.

Tělo sebou bez varování škublo, převážilo se dopředu a poválilo ji na podlahu. Vzápětí se kolem vytvořila louže krve. Sára se instinktivně snažila vymanit zpod těla zmítaného křečí. Rukama a nohama šmátrala po kluzké podlaze po něčem, čeho by se mohla zachytit. Nakonec se jí podařilo vyprostit. Když pak Sibyl otočila naznak, podepřela jí hlavu, aby jí pomohla překonat křeče.

Najednou křeče zničehonic odezněly. Sára přiložila ucho k jejím ústům, zda neuslyší dýchání. Nebylo slyšet nic.

Klekla si a masáží srdce se snažila přivést tělo k životu. Prsty přidržela nos a začala s umělým dýcháním. Sibylina hrud se však jen krátce nadzvedla, a pak už nic. Zkusila to znovu, ale zalykala se krví. Několikrát vyplivla, aby si pročistila ústa a mohla pokračovat. Byla si však jista, že je pozdě. Sibyliny oči se přetočily v sloup a z prsou se jí s nepatrným zachvěním vydral poslední výdech. Z těla vyšel tenký proud moči.

Byla mrtvá.

2

Grantův kraj byl nazván podle Lemuela Pratta Granta, stavitele železnic, který se počátkem devatenáctého století zasloužil o rozsáhlé rozšíření Atlantské železnice hluboko na jih státu Georgie až k moři. Právě po této Grantově trati putovaly celou Georgií vlaky naložené vlnou a jiným zbožím. Díky železnici se dostaly na mapu města jako Heartsdale, Madison nebo Avondale a pár dalších jich bylo podle tohoto významného muže dokonce pojmenováno. Po vypuknutí občanské války vypracoval poručík Grant plán obrany města Atlanty pro případ obležení. Avšak, jak známo, při stavbě železnic měl šťastnější ruku než při budování obranných linií.

V době hospodářské recese se občané měst Avondale, Heartsdale a Madison rozhodli vytvořit společnou policii, hasičský sbor a školy. Tím dosáhli významných úspor obecních finančních prostředků a zároveň se tak naskytl důvod, proč ponechat Grantovu železnici v provozu – užším propojením měst se podařilo vytvořit větší územní a hospodářský celek. V roce 1928 byla v Madisonu vybudována vojenská základna, která znamenala příliv nových rodin do dosud málo obydleného Grantova kraje. O pár let později se Avondale stalo významným železničním uzlem na lince Atlanta – Savannah. Uběhlo dalších pár let a v Heartsdaleu vyrostla Grantova univerzita. Téměř šedesát let se kraji dařilo nadmíru dobře, dokud kvůli zrušení vojenské základny a reaganovské ekonomické politice nedošlo k úpadku Madisonu a tři roky poté i Avondaleu. Kdyby nebylo univerzity, která v roce 1946 získala aprobaci v oblasti zemědělství, Heartsdale by se nevyhnulo podobnému úpadku jako okolní města.

Univerzita představovala životodárný orgán města, proto bylo stěžejním přáním radnice vyhovět všem jejím požadavkům. O to, pokud nechtěl přijít o zaměstnání, musel pečovat vrchní inspektor Jeffrey Tolliver. V okamžiku, kdy mu zazvonil telefon, byl také zrovna na schůzce s univerzitní bezpečnostní službou, na které se řešila série nedávných krádeží kol. Chvíli mu trvalo, než poznal Sářin hlas, a tak se nejdříve domníval, že jde o hloupý žert. Se Sářou se znali už osm let, ale ještě nikdy ji neslyšel tak vyděšenou. Hlas se jí chvěl, když vyřkla dvě slova, která by z jejích úst nikdy nečekal: „Potřebuju tě.“

Jeffrey vyšel ven, prošel vstupní univerzitní bránou, dal se doleva, nasedl do služebního auta a po hlavní zamířil směrem k bistru. Jaro přišlo letos poměrně brzy, stromy rozkvétaly a kolem silnice vytvářely bílý závoj pupat. V malých květináčích podél chodníků kvetly tulipány, které kdysi vysadily členky zahrádkářského klubu za pomoci několika středoškoláků, kteří místo toho, aby museli zůstat po škole, dali přednost úpravě obecních chodníků. Majitel galanterie vyložil na chodník před obchod regál s oblečením a před železářstvím, nad jehož výlohou byla stahovací markýza, stál reklamní stojan s různým zbožím. Jeffrey věděl, že pohled, který na něj čeká v bistru, tak hezký rozhodně nebude.

Stáhl okénko a dovnitř rozpáleného auta pronikl čerstvý, osvěžující vzduch. Kravata ho škrtila, a tak si ji jednou rukou bezmyšlenkovitě sundal. V hlavě si dokola opakoval telefonát se Sářou a snažil se proniknout za fakta, která se od ní dozvěděl. V bistru byla k smrti ubodána Sibyl Adamsová.

Ani po dvacetileté zkušenosti u policie nebyl na podobnou zprávu připraven. Polovinu své policejní kariéry si odkroutil v Birminghamu ve státě Alabama, kde vražda nedokázala nikoho vyvést z míry. Neuběhl týden, aby jej nepřivolali k případu násilné smrti, kterou bylo obvykle možné připsat na vrub extrémně bídných poměrů: zpackaný kšeft s drogami, rodinná hádka, při které se některému z aktérů připletla do ruky pistole. Zavolala-li by Sára z Madisonu nebo dokonce i z Avondaleu, nepřekvapilo by ho to. Drogy a řádění pouličních band se v těchto městečkách začínaly vymykat kontrole. Městečko Heartsdale však bylo hoto-

vý ráj. Nejtragičtější, co se zde za posledních deset let přihodilo, byl případ staré dámy, která zemřela na infarkt poté, co jí vlastní vnuk ukradl televizi.

„Vrchní inspektore?“

Jeffrey se natáhl po vysílače. „Ano?“

Marla Simmsová, recepční z policejní stanice, mu sdělila: „Zařídila jsem, co jste si přál.“

„Dobře,“ pravil. „Od teď až do odvolání rádiový klid.“

Marla byla zticha, potlačujíc otázku, která se nabízela. V Grantu panovaly maloměstské poměry a i na stanici byli lidé, kteří by všechno roztroubili. Jeffrey chtěl tragickou událost, k níž došlo, udržet co nejdéle v tajnosti.

„Co zpráva pro tisk?“ zeptal se.

Po chvíli řekla: „Zařízeno, pane.“

Při vystupování z auta si strčil mobilní telefon do kapsy u bundy. Před bistroem už hlídkoval Frank Wallace, jeden z nejzkušenějších policistů, které měl.

„Někdo přišel nebo odešel?“ zeptal se ho.

Frank zavrtěl hlavou. „Brad hlídá zadní východ,“ řekl. „Než jsme přijeli, alarm byl vypnutý. Tudy se pachatel nejspíš dostal dovnitř a pak zmizel.“

Jeffrey se rozhlédl kolem sebe. Majitelka domácích potřeb Betty Reynoldsová zametala před svým krámem a pohledy házela po bistro. Za chvíli se začnou sbíhat lidé – pokud ne ze zvědavosti, tak proto, aby si v bistro dali večeři.

Znovu se otočil k Frankovi: „Nikdo nic neviděl?“

„Ani ťuk,“ potvrdil Frank. „Přišla sem přímo z domu. Pete říká, že sem chodila každé pondělí, když opadl polední nával.“

Jeffrey se přiměl k mírnému přikývnutí a vykročil k bistro. Bistro Grant Filling Station stálo uprostřed Hlavní ulice. Uvnitř se to ode dne, kdy jej Peteův otec otevřel, příliš nezměnilo – červené boxy, na baru flekaté dečky, chromované zábradlí a plechovky s brčky. Dokonce i bílé linoleum, prošoupané tak, že na některých místech prosvítaly velké černé skvrny, tady bylo už odnepaměti. Jeffrey zde už téměř deset let den co den obědval. Toto bistro pro něj mělo důvěrnou atmosféru, ve které si po celodenním řešení

lidských problémů dobře odpočinul. S pocitem, že už nikdy se tady nebude cítit jako dřív, se porozhlédl po interiéru.

Tessa Lintonová seděla u barového pultu s hlavou zabořenou do dlaní. Pete Wayne seděl proti ní a tupě zíral z okna. Od exploze vesmírné rakety Challenger to bylo poprvé, co si v bistru sundal z hlavy svůj papírový klobouček. Vlasy mu však stály do špičky, což ještě prodlužovalo už tak dost protáhlý obličej.

„Tess?“ řekl Jeffrey a položil jí ruku na rameno. S plácem se naklonila k němu. Pohládl ji po tváři a kývnutím pozdravil Petea.

Pete Wayn byl veselý mužíček, ale dnes se v jeho výrazu dalo číst zděšení. Jeffreyho málem nezaregistroval, jenom pořád civěl přes skla oken podél celé čelní zdi bistra a nehlučně pohyboval rty.

Uběhlo několik mlčenlivých okamžiků, a pak se Tessa napřímila. Nervózně si pohrávala s prázdným stojánkem na ubrousky, proto jí nabídl kapesník. Vyčkal, než se vysmrká, a vzápětí se jí zeptal: „Kde je Sára?“

Tessa složila kapesník: „Stále je na toaletě. Nevím...“ Hlas se jí zlomil. „Bylo tam tolik krve. Nechtěla mě pustit dovnitř.“

Přikývl a odhrnul jí vlasy z tváře. Sára chovala k mladší sestře pečovatelské sklony, které během jejich manželství poznal sám na sobě. I po rozvodu cítil, že je s Lintonovými jakýmsi způsobem rodinně svázán.

„Není ti nic?“ zeptal se.

Zavrtěla hlavou. „Běž za ní. Potřebuje tě.“

Jeffrey se na to snažil nereagovat. Kdyby Sára nebyla patoložkou, neměl by příležitost ji potkat. To, že někdo musel zemřít, aby se spolu sešli v jedné místnosti, o jejich vztahu leccos vypovídalo.

Jak kráčel do zadní části bistra, cítil, že v něm narůstá pocit hrůzy. Věděl sice, že došlo k násilnosti, při které byla zabita Sibyl Adamsová. Když však vstupoval na dámské toalety, neměl ponětí, na co se má připravit. Pohled, který se mu naskytl, mu doslova vyrazil dech.

Sára seděla uprostřed místnosti a v klíně měla položenou hlavu Sibyl Adamsové. Všechno bylo od krve – tělo, Sára, její košile a kalhoty, nasáklé, jako by ji někdo postříkal hadicí. Na zemi

byly krvavé otisky bot a rukou, jako by se tady odehrál velký zápas.

Jeffrey stál ve dveřích jako přikovaný a snažil se to všechno vstřebat. Zalupal po dechu.

„Zavři dveře,“ zašeptala Sára s rukou na Sibylině čele.

Udělal to, aniž by odstoupil od zdi. Otevřel ústa, ale nevydal ze sebe ani hlásku. Nabízelo se hned několik otázek, ale najednou nevěděl, chce-li na ně slyšet odpovědi. Měl chuť vzít Sáru, posadit ji do auta a jet tak dlouho, až oba zapomenou na všechen ten zápach a svinčík. Ve vzduchu bylo cítit násilí – byl to morbidní a lepkavý pocit, který mu uvízl v krku.

„Vypadá jako Lena,“ vypravil ze sebe nakonec. Lena, která pracovala jako inspektorka na Jeffreyho oddělení, byla Sibylino dvojče. „Na okamžik mě napadlo, že...“ Neschopný pokračovat zavrtěl hlavou.

„Lena má delší vlasy.“

„Jo,“ řekl, aniž odtrhl oči od oběti. Jeffrey už viděl leccos, ale ještě nikdy se mu nestalo, že by osobně znal oběť násilného trestného činu. Ne že by se se Sibyl nějak blíže znal, ale v městečku jako Heartsdale jsou vlastně všichni sousedé.

Sára si odkašlala: „Už jsi to řekl Leně?“

Její otázka ho zabořila jako rána železnou tyčí. Když byl vrchním inspektorem teprve dva týdny, přijal Lenu Adamsovou jako čerstvou absolventku akademie v Maconu. V té době byla, podobně jako Jeffrey, outsiderem. Ve svých třiatřiceti letech byla nejmladší inspektorkou a navíc jedinou ženou na oddělení. A teď tady, snad pět set metrů od stanice, leží její zavražděná sestra. Tížil ho pocit osobní odpovědnosti.

„Jeffrey?“

Zhluboka se nadechl. „Jela s nějakým důkazním materiálem do Maconu,“ přiměl se nakonec k odpovědi. „Zavolal jsem dálniční hlídku a požádal je, aby ji doprovodili zpátky.“

Sára se na něj dívala. Oči měla zarudlé, ale nebrečela. Jeffrey jí byl za to vděčný. Ještě nikdy ji neviděl uronit slzu a napadlo ho, že kdyby ji viděl brečet teď, něco by se v něm zlomilo.

„Vědělš, že byla slepá?“ zeptala se.

Jeffrey se oprel o zed. Tento detail se mu vykouřil z hlavy.

„Nemohla ani tušit, že se ji někdo chystá napadnout,“ zašeptala. Sklonila hlavu a podívala se na Sibyl. Jako obvykle, Jeffrey si nebyl schopný představit, na co myslí. Rozhodl se, že počká, než něco řekne. Bylo patrné, že potřebuje čas, aby si srovnala myšlenky.

Strčil si ruce do kapes a soustředil se na prostor kolem. Byly zde dvě kabinky s dřevěnými dveřmi, naproti nimž stálo umyvadlo. Nad umyvadlem viselo zrcadlo se zlatými skvrnami, v rozích zcela ošoupané. Všeho všudy mohla celá místnost měřit tak šestnáct metrů čtverečných a díky kostičkovaným černobílým obkladům působila mnohem menším dojmem. Krvavá louže na podlaze všechno ještě zhoršovala. Jeffrey nikdy netrpěl klaustrofobií, ale Sářino mlčení bylo tak hmotné, až se jej děsil. Zvedl oči ke stropu, aby získal odstup.

Sára nakonec promluvila. Její hlas zněl pevněji a odvázněji: „Našla jsem ji na toaletní míse.“

Jeffreyho nenapadlo nic lepšího než vyndat si notýsek v hřebenové vazbě. Z přední kapsy u košile si vytáhl tužku a začal zapisovat sled událostí, které předcházely tomuto okamžiku. Sára mu monotónně a s klinickou přesností popsala Sibylinu smrt.

„Pak jsem poprosila Tess, aby mi přinesla mobil.“ Odmlčela se a Jeffrey odpověděl na její otázku dřív, než ji stihla vyslovit: „Je v pořádku,“ řekl. „Cestou sem jsem zavolał vašemu otci.“

„Pověděl jsi mu, co se stalo?“

Jeffrey se pokusil o úsměv. Její otec nepatřil zrovna k Jeffreyho obdivovatelům. „Můžu si blahopřát, že rovnou nezavěsil.“

Sára se ani neusmála, ale když k němu zvedla oči, viděl v nich něhu, jakou už dávno ne. „Musím udělat předběžné ohledání, a pak ji můžeme převézt do márnice.“

Zatímco si Jeffrey zastrkoval notes do kapsy u bundy, Sára ohleduplně položila Sibylinu hlavu na podlahu. Pak se posadila na paty a ruce od krve si utřela do kalhot.

„Chtěla bych, aby byla čistá, než ji uvidí Lena,“ řekla.

Jeffrey přikývl. „Dorazí nejdřív za dvě hodiny. To by mělo stačit, abychom prošli místo činu.“ Pokynul směrem ke dveřím ka-

binky. Zámek byl vylomený. „Takhle to vypadalo, když jsi ji našla?“

„Ten zámek je rozlámáný, co pamatuju,“ řekla a ukázala na svou tašku u dveří. „Podej mi rukavice.“

Jeffrey otevřel tašku a snažil se přitom nedotknout krve, jíž byla potřísněna její ucha. Z vnitřní kapsy vytáhl gumové rukavice. Když se otočil, Sára stála u nohou oběti. Měla změněný výraz a nehledě na krev na šatech se zdálo, že se znovu dokonale ovládá.

Přesto se však neubráníl, aby se jí ještě jednou nezeptal: „Jsi si jistá, že to zvládneš? Mohli bychom na to zavolat někoho z Atlanty.“

Sára zavrtěla hlavou a nacvičeným pohybem si natáhla rukavice. „Nechci, aby na ni sahal někdo cizí.“

Jeffrey jí rozuměl. Takovou věc si místní vyřeší bez cizí pomoci.

Sára si dala ruce v bok a vykročila kolem těla. Věděl, že se snaží dívat se na věc s odstupem. Přistihl se, jak svou bývalou manželku pozoruje. Byla to štíhlá, asi sto sedmdesát centimetrů vysoká žena se smaragdově zelenýma očima a tmavě rezavými vlasy. Připomněl si, jak to bylo skvělé, když ještě byli spolu, než ho její hlas vytrhl ze zadumání: „Jeffrey?“ Tvrdě se na něj podívala.

S vědomím, že se v duchu snažil vrátit se do šťastnějších a bezpečnějších dní, její pohled opětoval.

Chvilí se jí díval do očí, pak se otočil ke kabině. Z tašky vytáhl ještě jedny rukavice, a zatímco ji poslouchal, natahoval si je.

„Jak už jsem řekla,“ pravila Sára, „když jsem ji našla, seděla na toaletě. Obě nás povalila na zem, pak jsem ji přetočila na záda.“

Zvedla Sibyliny ruce a podívala se pod nehty. „Nic tady není. Počítám, že byla zaskočená, a když se vzpamatovala, bylo už pozdě.“

„Myslíš, že se to odehrálo rychle?“

„Ne tak docela. Ať už jí provedl cokoli, vypadá to, že to měl naplánované. Místo činu bylo až do mého příchodu překvapivě čisté. Kdybych nezašla na toaletu, vykrvácela by do mísy.“ Odvrátila pohled. „Anebo taky ne, kdybych přišla o něco dřív.“

Jeffrey se ji snažil utěšit: „Tak to nemůžeš brát.“

Setřásla ze sebe nepříjemný pocit a pokračovala: „Na zápěstích má modřiny od toho, jak se praštila o opěrky pro postižené. Taky tady,“ Sibyliny nohy dala trochu od sebe, „vidíš ty nohy?“

Jeffrey se podíval po směru, který naznačila. Na kůži na vnitřní straně kolen byly odřeniny. „Od čeho to může být?“ zeptal se.

„Od mísy,“ konstatovala. „Spodní okraj je dost ostrý. Předpokládám, že při zápase sevřela nohy kolem mísy. Na prkýnku jsou drobné kousíčky kůže.“

Jeffrey sjel pohledem na toaletu, pak znovu na Sáru. „Myslíš, že ji přitlačil zpátky na mísu a pak ji bodl?“

Sára neodpověděla. Místo toho ukázala na Sibylin obnažený trup. „Řezné rány nejsou příliš hluboké, s výjimkou místa, kde se protínají,“ vysvětlila, zatlačila na břicho a otevřela ránu, aby se podíval. „Domnívám se, že šlo o nůž s dvojitým ostřím. Na obou stranách bodné rány je vidět stopu připomínající písmeno v.“ Sára vklouzla ukazovákem do rány. Ozval se mlaskavý zvuk, při kterém Jeffrey se zaskřípěním zubů odvrátil oči. Když se znovu podíval, Sára na něj upírala tázavý pohled.

„Všechno v pořádku?“ zeptala se.

V obavě otevřít ústa jenom přikývl.

Prstem projela v ráně na prsou. Vytékala z ní krev. „Čepel musela mít alespoň dvanáct centimetrů,“ konstatovala s pohledem upřeným na něj. „Dělá se ti špatně?“

Zavrtěl hlavou, přestože přesně uhodla, jak se cítí.

Vytáhla prst z rány a pokračovala: „Byl to ostrý nůž. Řezná rána byla vedena bez zaváhání, takže – jak už jsem říkala – věděl, co dělá.“

„Co jako?“

Mluvila věcně: „Rozřízl jí břicho. Rány jsou velmi jisté, jedna vertikální, jedna horizontální napříč a jedna bodná. Ta byla podle všeho smrtelná. Příčina smrti – pravděpodobně vykrvácení.“

„Vykrvácela?“

Sára pokrčila rameny. „Zdá se, že ano. Zemřela následkem vykrvácení. Mohlo to trvat tak deset minut. Křeče byly vyvolané šokem.“

Jeffrey nedokázal potlačit třes, který se ho zmocnil. Ukázal na tělo. „To je kříž, vid’?“

Sára se zkoumavě podívala na ránu. „Řekla bych, že jo. Na nic jiného to nevypadá, nebo snad jo?“

„Myslíš, že v tom je něco náboženského?“

„Jak se to dá při znásilnění poznat?“ zeptala se, zaražená výrazem na jeho tváři. „Copak?“

„Byla znásilněna?“ řekl a vrhl pohled na Sibyl Adamsovou, zda nezahledne stopy po znásilnění. Na stehnech neviděl žádné modřiny, ani žádné škrábance v okolí genitálií. „Našlas něco, co by tomu nasvědčovalo?“

Sára byla zticha. Nakonec řekla: „Ne, nevím.“

„Cos našla?“

„Nic,“ strhla si rukavice. „Jenom to, co jsem ti řekla. Dokončím to v márnici.“

„Já...“

„Brnknu Carlosovi, aby přijel pro tělo,“ řekla a myslela tím svého asistenta z márnice. „Přiď za mnou, až tady budeš hotov.“ Když neodpovídal, dodala: „Tím znásilněním si nejsem jistá. Opravdu, Jeffe, jenom jsem si tipla.“

Jeffrey nevěděl, co říct. Svou bývalou ženu znal dost dobře na to, aby věděl, že pokud jde o ohledání mrtvol, nemá ve zvyku jen tak tipovat. „Sáro?“ zeptal se. „Zvládneš to?“

Sára se nuceně zasmála. „Jestli to zvládnou?“ zopakovala. „Kristepane, Jeffrey, co je to za pitomou otázku.“ Přešla ke dveřím, ale neotevřela je. Když promluvila, její slova zněla důrazně a stroze: „Musíte toho grázla, co to provedl, najít.“

„Vím.“

„Ne, Jeffrey.“ Sára se k němu otočila a provrtala ho pohledem. „Tady jde o rituální útok. Ještě neskončil. Podívej se na její tělo. Všimni si, jak ji tady nechal.“ Odmlčela se, pak pokračovala: „Ať už Sibyl Adamsovou zabil kdokoli, měl to dobře naplánované. Věděl, kde ji hledat. Sledoval ji na toalety. Jde o metodickou vraždu a ten, kdo ji spáchal, nám chce něco sdělit.“

Zamotala se mu hlava, když si uvědomil, že to, co říká, je podle všeho pravda. Podobné případy už viděl. Věděl přesně, o čem

mluví. Toto nebyla práce amatéra a ten, kdo to udělal, má pravděpodobně v plánu ještě něco mnohem dramatičtějšího.

Sáře se stále zdálo, že jí dost dobře nerozumí: „Myslíš, že se spokojí s jednou obětí?“

Jeffrey tentokrát nezaváhal, když odpověděl: „Ne.“

3

Lena Adamsová svažila obočí a modré Hondě Civic, jedoucí před ní, dala bliknutím světel znamení, že brzdí rychlý jízdní pruh. Podle dopravního značení byla na silnici Georgia I-20 povolená stodesetikilometrová rychlost, ale stejně jako ostatní domácí pokládala Lena tento předpis za pouhé doporučení pro turisty, jedoucí na Floridu a zpátky. Podle ohyské poznávací značky se dalo soudit, že modrou hondu vepředu řídí podobný turista.

„Pohni kostrou,“ zaúpěla při pohledu na tachometr. Musela přibrzdit, protože z pravé strany ji blokoval kamion a řidič v hondě před ní zjevně neměl v úmyslu překročit povolenou rychlost. Leně blesklo hlavou, že si na cestu měla vzít policejní vůz. Nejenže byl silnější než její Toyota Celica, ale měl především tu výhodu, že auta v rychlém pruhu se mu s obavou vyhýbala.

Jako zázrakem nakonec kamion ve vedlejším pruhu zpomalil a honda se zařadila. Lena sešlápla plyn a řidiči hondy, který ji posunkem ruky pouštěl před sebe, vesele zamávala. Snad pochopil, že na jihu se jezdí ve shodě s darwinistickými principy.

Lena vyjížděla z Maconu. Rychlost její celicy se vyšplhala téměř na sto čtyřicet. Vyndala kazetu, kterou jí na zpáteční cestu nahrála Sibyl, a vsunula ji do přehrávače. Neubráníla se úsměvu, když podle prvních tónů rozeznala Joan Jettovou. Píseň Špatná pověst byla pro její sestru na střední škole téměř hymnou. Často ji spolu zplna hrdla zpívaly, když se potloukaly po nocích. Se slovy „Kašlu na to, co si o mně říkaj“ nebylo těžké se ztotožnit. Kvůli strejdově pověsti pobudy je totiž všichni pokládali za uličnice, které nemají právo na soucit, protože na to nejsou dost chudé a navíc po matce španělského původu zdědily snědou pleť.

Zajet s důkazy do laboratoře v Maconu byla práce spíš pro poslíčka, ale Lena byla ráda, že tento úkol dostala. Jeffrey jí řekl, ať si udělá volnější den, což byl jenom jemnější způsob, jak jí naznačit, že by se měla víc ovládat. Frank Wallace a Lena naráželi stále na stejný problém, který je pronásledoval od první chvíle, co se stali partáky. Frankovi bylo osmapadesát a představa, že by měl spolupracovat s ženou, se mu nezamlouvala – natož aby byla jeho partákem. Neustále ji z vyšetřování vynechával, zatímco ona se naopak neodbytně snažila prosadit. Bylo nutné s tím něco udělat. Jelikož Frankovi chyběly dva roky do důchodu, Lena si uvědomovala, že je to on, kdo tahá za kratší konec.

Frank nebyl ve své podstatě špatný a snad kromě umíněnosti, stupňované přibývajícím věkem, se mu nedalo nic vytknout. Když měla Lena dobrou náladu, byla nakloněna věřit, že jeho přehlíživý postoj má kořeny hlouběji než v pouhém zraněném egu. Frank byl z mužů, kteří ženě galantně podrží dveře a kteří vědí, že v místnosti si mají sundat klobouk. Byl dokonce členem místní svobodozednářské lóže. To, aby žena vedla výslech nebo se účastnila přepadové akce, se jednoduše přičilo jeho principům. Naopak když měla Lena špatnou náladu, nejraděj by Franka zavřela do garáže s nastartovaným autem.

Jeffrey správně uhodl, že se potřebovala odreagovat. Do Maconu jela, co to dalo, a celou trasu zvládla o třicet minut rychleji než obvykle. Vrchní inspektor, který byl naprostým opakem Franka Wallacea, jí padl do oka hned od začátku. Zatímco Frank se řídil vnitřním pocitem, Jeffrey spoléhal na rozum. Navíc Jeffrey se cítil ve společnosti žen přirozeně a nevadilo mu, když žena vyslovila názor. Za to, že ji hned první den zařadil jako detektiva, mu byla vděčná. Jeffrey to neudělal proto, že by se snažil o naplnění nějaké administrativní kvóty, nebo proto, aby se dělal lepším než jeho předchůdce. Koneckonců tohle byl Grant, městečko, které ještě před padesáti lety nebylo na mapě. Jeffrey dal Leně práci, protože si vážil jejího úsudku a nasazení. Skutečnost, že je žena, v tom nehrála žádnou roli.

„Sakra,“ zasyčela, když ve zpětném zrcátku zahlédla modré světlo majáku. Zpomalila a zajela ke krajnici. Kolem projela hon-

da, řidič zatroubil a zamával jí. Teď to byla ona, kdo musel nechat projet rychlejšího.

Silniční hlídka si dávala na čas, než vystoupila z auta. Lena se otočila a z kabelky na zadním sedadle se snažila vylovit služební průkaz. Na chvíli zvedla oči a překvapilo ji, když uviděla policajta stát přímo za jejím autem. Ruku měl položenou na pistoli. V duchu si vynadala, že nepočkala, než přijde k ní. Nejspíš usoudil, že hledá zbraň.

Lena pustila policejní odznak do klína, ruce zvedla do vzduchu a otevřeným okénkem zavolala: „Omlouvám se.“

Policajt udělal pár kroků dopředu. Hranaté čelisti se mu mírně pohybovaly. Sundal si sluneční brýle a upřeně se na ni podíval.

„Koukněte,“ řekla s rukama stále ve vzduchu, „tohle je služební záležitost.“

„Jste inspektorka Salena Adamsová?“ skočil jí do řeči policajt.

Spustila ruce a pátravě se na něj podívala. Byl nižší postavy, ale měl vypracovanou horní část těla, jak to často bývá u mužů, kteří se svaly snaží dohnat chybějící výšku. Paže měl svalnaté, až mu odstávaly od těla, a knoflíky uniformy měl přitlačené k vypouklému hrudníku.

„Říkají mi Lena,“ řekla přátelsky a pohledem hodila po jmenovce na jeho uniformě. „Známe se?“

„Nikoliv, slečno,“ odpověděl a znovu si nasadil brýle. „Spojil se s námi váš nadřízený s žádostí, abychom vás doprovodili do Grantu.“

„Kdože se s vámi spojil?“ zeptala se nechápavě, jako by se chtěla ujistit, že slyšela správně. „Můj nadřízený? Jeffrey Tolliver?“

Policajt souhlasně přikývl. „Ano, slečno,“ řekl, a než se ho stihla zeptat na cokoliv dalšího, otočil se a vykročil ke svému autu. Lena počkala, než hlídkový vůz vyjel na silnici, a pak se rozjela za ním. Jeli rychle, místy až stopadesátikilometrovou rychlostí. Předjeli modrou hondu, ale Lena si toho ani nevšimla. Byla zabrána do svých úvah. Co jsem asi provedla tentokrát?

4

Přestože heartsdaleské zdravotní středisko stálo na konci hlavní ulice, nevypadalo tak honosně, jak by se dalo čekat. Malá dvoupatrová nemocnice nebyla zařízena na vážnější zákroky; léčila se zde převážně drobná povrchová zranění a akutní žaludeční nevolnosti. Větší nemocnice se nacházela ve městě Augusta, vzdáleném asi půl hodiny cesty, kam se taky posílaly všechny závažnější případy. Kdyby v přízemí heartsdaleského zdravotního střediska nesídlila márnice, jistě by byla jeho budova už dávno přestavěna na studentskou ubytovnu.

Stejně jako zbytek města byla nemocnice vybudována v době rozkvětu ve třicátých letech. Její nadzemní patra prošla od té doby několika rekonstrukcemi, zatímco márnice, kterou vedení nemocnice nepokládalo za prvořadou, vypadala ponuře. Zdi zdobily bleděmodré obklady, které byly tak staré, až se málem znovu vracely do módy. Podlahu pokrývala kombinace zeleného a žlutohnědého linolea, na spravovaném stropě byly místy patrné fleky po vytopení. Zařízení bylo zastaralé, ale funkční.

Sárina kancelář se nacházela v zadní části a od zbytku márnice ji dělila skleněná příčka. Seděla za stolem a s pohledem upřeným přes sklo se snažila uspořádat si myšlenky. Soustředila se na zvuky márnice – kompresor mrazicího boxu a šustění hadice, kterou Carlos používal při mytí podlahy. Tady v podzemí zdi veškerý hluk spíš pohlcovaly než odrážely. Typicky šustivé zvuky márnice měly na Sáru zvláště uklidňující účinek. Ticho přetrhlo drnčení telefonu.

„Sára Lintonová, prosím,“ řekla v očekávání, že uslyší Jeffreyho. Ozval se však její otec.

„Ahoj, Sáro.“

Usmála se. Jakmile uslyšela otcův hlas, zlepšila se jí nálada.

„Ahoj, tati.“

„Chceš slyšet vtip?“

„Jasně,“ řekla s nucenou lehkostí, neboť věděla, že otec humorem obvykle zakrývá stres. „Povídej.“

„Titanic jde ke dnu a na palubě se sejdou pediatr, právník a kněz,“ spustil. „Pediatr povídá: ‚Zachraňte děti!‘ Právník namítne: ‚Děti nám všem můžou vylízat.‘ A kněz na to: ‚Máme tolik času?‘“

Sára se zasmála, aby otci udělala radost. Když dořekl vtip, odmlčel se a čekal, než promluví Sára. „Jak se cítí Tessie?“ zeptala se.

„Šla si zdřímnout,“ odpověděl. „A co ty?“

„O mě nemusíš mít starost.“ Sára začala do kalendáře čmárat kolečka. Obvykle to neměla ve zvyku, ale potřebovala něco dělat s rukama. Na jedné straně měla chuť podívat se do kufříku, jestli jí tam Tessa strčila tu pohlednici, na druhé straně to vlastně ani nechtěla vědět.

Otec ji vytrhl ze zamyšlení. „Máma ti vzkazuje, ať přijdeš zítra na snídani.“

„Opravdu?“ Kolem koleček začala kreslit čtverečky.

Otec drmolivým hlasem řekl: „Budou vafle, ovesná kaše a toasty se slaninou.“

„Ahoj,“ ozvalo se za ní.

Sára upustila pero a zvedla hlavu. „Vyděsils mě,“ vyhrkla, a pak do telefonu řekla: „Tati, je tady Jeffrey...“

Její otec ze sebe vypravil několik neartikulovaných zvuků. Byl toho názoru, že Jeffrey by zasloužil pěstí do obličeje.

„Tak jo,“ řekla Sára do telefonu a křečovitě se usmála na Jeffreyho. Ten si zatím prohlížel jmenovku na dveřích, kde její otec přelepil příjmení Tolliverová a dopsal místo něj Lintonová. Jelikož Jeffrey podvedl Sáru právě s dívkou, která měla obchod se jmenovkami na dveře, nebylo pravděpodobné, že by si v nejbližší době pořídila nějakou lepší.

„Tati,“ rozhodla se Sára ukončit rozhovor, „uvidíme se zítra ráno. Ahoj.“ Než stihl cokoli říct, zavěsila.